

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 647/24
20.6.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Јовановић, председника већа, Драгољуба Албијанића и Данка Лаушевића, чланова већа, са судским саветником Иреном Јушковић, као записничарем, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела превара из члана 208 став 3 у вези става 1 КЗ, одлучујући о жалби браниоца окривљеног, изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду К.бр.1225/22 од 27.02.2024. године, у седници већа одржаној дана **20. јуна 2024. године**, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА се као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Небојше Шарца, а пресуда Трећег основног суда у Београду К.бр.1225/22 од 27.02.2024. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду К.бр.1225/22 од 27.02.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела превара из члана 208 став 3 у вези става 1 КЗ, па му је, сходно одредби члана 56 и 57 КЗ, изречена условна осуда, којом му је утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци и истовремено одређено да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени за време проверавања од 3 године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, па је окривљени, сходно одредби члана 50 и 51 КЗ, осуђен и на новчану казну као споредну у износу од 30.000,00 динара, коју је дужан да плати Трећем основном суду у Београду у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. Уколико окривљени не плати новчану казну у остављеном року, суд ће новчану казну заменити казном затвора, тако што ће сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне заменити за 1 дан затвора, с тим да казна затвора по овом основу не може бити дужа од 6 месеци.

Сходно одредби члана 258 став 4 ЗКП, оштећени ББ ради остваривања имовинскоправног захтева упућен је на парнични поступак.

Сходно одредби члана 264 став 1 ЗКП у вези члана 1 у вези члана 261 став 2 тачка 7 ЗКП и члана 262 став 2 ЗКП окривљени је обавезан да плати оштећеном ББ

трошкове кривичног поступка на име ангажованог пуномоћника, о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Окривљени је обавезан, сходно одредби члана 264 став 1 у вези члана 261 став 2 тачка 9 ЗКП, да на име трошкова кривичног поступка-паушала плати износ од 10.000,00 динара Трећем основном суду у Београду, на рачун 840-30619845-78, са позивом на број предмета К.бр.1125/22, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио бранилац окривљеног АА, адвокат Небојша Шарац, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и донесе ослобађајућу пресуду окривљеном АА или укине пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Апелациони јавни тужилац у Београду у поднеску Ктж.бр.682/24 од 10.06.2024. године предложио је да се жалба браниоца окривљеног одбије као неоснована и побијана пресуда потврди у целисти.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом и жалбом, па је по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду мишљење надлежног јавног тужиоца, датог у напред наведеном поднеску, нашао:

-жалба је неоснована.

Жалбом браниоца окривљеног побија се првостепена пресуда тако што се истиче да окривљени није учинио ово кривично дело, јер на страни окривљеног није постојао било какав умишљај за извршење кривичног дела из члана 208 став 3 КЗ, с озбиром да није имао преварну намеру, да је оптужни предлог јавног тужилаштва неуредан, нејасан и представља прекопирану изјаву оштећеног дату пред Трећим основним јавним тужилаштвом у Београду, па се оспорава чињенично стање и указује да нема ниједног доказа којим би се утврдила преварна намера, те се у конкретном случају ради о грађанскоправном односу.

По оцени овог суда жалбени наводи браниоца окривљеног су неосновани. Најпре првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, имајући у виду да је првостепени суд на основу свих изведених и савесно цењених доказа, који су ближе означени у образложењу побијане пресуде, а у склопу изнете одбране окривљеног, извео закључак о постојању чињеница, како оних које чине обележја кривичног дела у питању, тако и чињеница и околности које се тичу субјективног односа окривљеног према учињеном кривичном делу, изрека пресуде је јасна и разумљива, садржи све што је у смислу одредаба ЗКП треба да садржи, при чему су супротни жалбени наводи оцењени неосновани.

Правилно је првостепени суд утврдио чињенично стање, па је правилно нашао да је окривљени довео у заблуду оштећеног приказивањем лажних чињеница и тиме га навео да на штету своје имовине преда износ од 697.000,00 динара, а у намери прибављања противправне имовинске користи. Наиме, првостепени суд је правилно

прихватио исказ оштећеног ББ, као јасан и у складу са писаним доказима у списима предмета, који је у претежном делу сагласан одбрани окривљеног, а у потпуности је сагласан исказима сведока ВВ и ГГ, при чему је оштећени ББ пред јавним тужиоцем навео да је у трећем сусрету окривљеном предао 1.300 евра, али с обзиром да је саслушан на главном претресу навео да је у трећем сусрету са окривљеним у присуству супруге сведока ГГ окривљеном дао 1.000 евра у динарској противвредности, а што је потврдила и сведок ВВ, то је суд прихватио исказ оштећеног дат на главном претресу. Правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног, нашавши да је иста у супротности са осталим изведеним доказима, јер је нелогична одбрана окривљеног да се не сећа да ли му је оштећени поред износа од 2.800 евра дао још новца, али је категоричан да укупан износ новца који је преузео од оштећеног на име уговореног посла 5.100 евра, па је нејасно како је окривљени дошао до наведеног износа новца ако се не сећа да ли му је оштећени поред износа од 2.800 евра дао још неки новац. Суд такође није прихватио одбрану окривљеног да је преко Агенције “...” у којој је радио, која се водила на његову мајку ДД, предао документацију потребну за царинење возила Управи царине у Новом Саду, при чему је предао око 300.000,00 динара на име царинења и плаћања пореза, те да му је јављено да постоји проблем са царинењем и да је царинење одбијено, обзиром да је оваква одбрана у супротности са писаним доказима у списима предмета, односно дописом Управе царина од 06.07.2022. године, из кога произилази да царинарници Нови Сад у периоду од 29.06.2017. године до 01.09.2017. године није подношен захтев за царинење предметног возила. Такође суд није прихватио ни део одбране окривљеног да је након што је оштећеном вратио 3.000 евра његова агенција запала у дугове, јер из извештаја АПР произилази да је предузеће у блокади од 07.02.2014. године у трајању од 2028 дана, дакле да је предузеће неликвидно пре момента када је са оштећеним уговарао посао. Наводе одбране окривљеног да му је, а након што му је захтев за царинење возила одбијен, на рачун фирме враћен новац од стране Царинарнице, али да новац није могао да подигне, јер је био у блокади, првостепени суд правилно није прихватио, с обзиром да из извештаја Царинарнице Нови Сад произилази да захтев за царинење није ни подношен, што значи да новац није ни предат царинарници, при чему је рачун агенције био у блокади већ у тренутку уговарања посла са оштећеним, како је претходно наведено. Стога је правилно првостепени суд нашао да је одбрана окривљеног неискрена и нелогична и у супротности са осталим изведеним доказима и правилно је утврдио да је окривљени лажним приказивањем чињеница да ће за оштећеног ББ извршити услугу царинења и регистрацију путничког возила оштећеног довео у заблуду и тиме га је навео да му на штету своје имовине преда износ од 697.000,00 динара, у намери да тиме себи прибави противправну имовинску корист у наведеном износу, а окривљени није предузео ниједну радњу у правцу царинења и пререгистрације возила, правдајући се очекиваном хомологацијом, након чега је оштећени преко мајке окривљеног успео да му окривљени врати 3.000 евра, обећававши да ће му вратити остатак сутрадан, али је престао да контактира оштећеног и није му вратио остатак новца. Из наведеног произилази да је првостепени суд правилно нашао да је окривљени извршио инкриминисане радње за које је првостепеном пресудом оглашен кривим и да је постојала преварна намера на страни окривљеног, при чему је првостепени суд довољно разјаснио одлучне чињенице и за свој закључак дао јасне и аргументоване разлоге, које и у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности и нејасноће, па су супротни жалбени наводи оцењени неоснованим.

На правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљеног АА стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела преваре из члана 208 став 3 у вези става 1 КЗ, а што наводима жалбе браниоца окривљеног није доведено у сумњу, те је правилно нашао да је окривљени кривично дело извршио са директним умишљајем, како је претходно наведено.

Испитујући првостепену пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, овај суд је нашао да је првостепени суд приликом избора врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном АА имао у виду све околности из члана 54 КЗ, које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена, те је овим околностима дао адекватан значај. Тако је од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио чињеницу да је у време извршења кривичног дела био релативно млад човек, имао 28 година, да је окривљени ожењен, отац троје малолетне деце и да је у већем делу обештетио оштећеног, те да није раније осуђиван, а отежавајућих околности на страни окривљеног није нашао. Стога је правилно првостепени суд напред наведеним олакшавајућим околностима дао значај нарочито олакшавајућих околности, па је правилном применом одредби чланова 56 и 57 КЗ о ублажавању казне, ублажио окривљеном казну испод законом прописаног минимума, те му је изрекао условну осуду, тако што му је утврдио казну затвора у трајању од 10 месеци и истовремено одредио да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од 3 године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело и осудио га на новчану казну као споредну у износу од 30.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико у остављеном року не плати новчану казну, новчана казна ће се заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне рачунати 1 дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци. За овакву своју одлуку у образложењу пресуде првостепени суд је дао разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд, а који жалбеним наводима браниоца окривљеног нису доведени у сумњу.

Имајући у виду степен кривице окривљеног и околности под којима је кривично дело учињено и по налажењу овог суда изреченом условном осудом и новчаном казном као споредном у потпуности ће се остварити сврха условне осуде, прописана одредбом члана 64 КЗ и сврха кажњавања прописана одредбом члана 42 КЗ, а све у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Са свега напред наведеног, а на основу одредбе члана 457 Законика о кривичном поступку, овај суд је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар

Ирена Јушковић, с.р.

Председник већа-судија

Снежана Јовановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић